

Bram Vermeulen, Een Stille Ochtend

Op een stille ochtend als deze met ochtendmist als dit
Als de geluiden zich verbergen en van nergens lijken te komen
Als niets meer zeker is
Als in het riet de wind zwijgt
De kleuren in grijs vervagen
Alleen vermoeden doet
Dit wordt een mooie dag
Dit wordt een mooie dag
Deze dag is ideaal

Op een stille ochtend als deze met ochtendmist als dit
Als mijn ogen alle kans krijgen waar te maken wat ze zien
Zonder oordelen vooraf
Dan richt het kijken zich naar binnen
Dan wil mijn zijn opnieuw beginnen
Maken de dingen zich zelf

En als uit het niets zijn daar de paden in het bos
De voetstappen in het zand
En ook meteen het water
In de groeven op mijn gezicht
Terwijl ik glimlachend weet
Zo richt het kijken zich naar binnen
Nu wil mijn zijn opnieuw beginnen
Maakt mijn wereld zich zelf

Op een stille ochtend als deze met ochtendmist als dit